

ges Bortfragteren en lignende Stillingsfuldmagt for Ladningsejeren som den, der nu tilkommer Skibsføreren, og det er der nævnt, at man, da det er Bortfragteren, der er den egentlige Kontraktpart, har anset det for naturligt at give Hovedreglerne om Fuldmagt for Ladningsejeren i Befragtningskapitlet og i Skibsførerkapitlet nøjes med at henvise til dette.

Bestemmelsen i nærværende Paragrafs 1ste Stykke svarer i Indhold til Sølovens § 54, 1ste Stykke, 1ste Punktum.

2det Stykke svarer til Sølovens § 54; 1ste Stykke, 2det Punktum, og § 56, medens 3die Stykke svarer til § 55.

Til 103.

Bestemmelsen svarer i saglig Henseende til Sølovens § 57. Ny er dog Bestemmelsen om, at Ladningsejeren, ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor det ikke har været muligt at afvente hans Forholdsordre, skal underrettes om de Dispositioner, der foretages paa hans Vegne.

Til § 104.

Bestemmelsen svarer til Sølovens § 54, 2det Stykke. At man i Forslaget udtrykkeligt nævner Krav paa Dækning for Udlæg, skyldes Ønsket om sproglig Overensstemmelse med Reglen i Sølovens § 276 Nr. 2.

I Forbindelse med denne Paragraf kan mindes om Reglen i Sølovens § 282, 2det Stykke.

Losseplads, Lossetid og Losning.

Til § 105.

Bestemmelsen træder i Stedet for Sølovens § 135. For at undgaa unødige Gentagelser har man dog valgt den Formulering af Bestemmelsen, at man har givet Bestemmelserne om Lasteplads tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Lossepladsen, saaledes at i Lossehavnen Modtageren faar den Retsstilling, der i Lastehavnen tilkommer Befragteren (eller Afladeren).

Medens herefter Modtageren af et Parti Gods, der befordres i Henhold til en særlig Delbefragtningsaftale, vil have Ret til at anvise Losseplads og kræve Forhaling af

Skibet, har man ikke ment at kunne give tilsvarende Ret til de enkelte Modtagere af Dele af en Ladning eller et Parti, der befordres i Henhold til samme Fragtaftale, medmindre de er enige derom, idet den modsatte Regel navnlig under Hensyn til Bestemmelsen i Forslagets § 78 synes at føre til uholdbare Konsekvenser. Paa dette Punkt indeholder Forslaget altsaa en Afvigelse fra Søloven.

Til § 106.

Ligesom Sølovens § 137 er Forslaget formuleret saaledes, at Bestemmelserne om Lastetid er givet tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Lossetiden, saaledes at Modtageren i Lossehavnen har tilsvarende Retsstilling som Afladeren i Lastehavnen.

Til § 107.

Bestemmelsen svarer til Sølovens § 136 og til Forslagets § 89 for Lastningens Vedkommende. Der kan derfor henvises til Bemærkningerne ovenfor til denne sidstnævnte Paragraf.

Til § 108.

En hertil svarende Bestemmelse findes ikke i Søloven. Bestemmelsen har for Lastningens Vedkommende sit Modstykke i Forslagets § 90.

Bestemmelsen understreger Modtagerens Pligt til ikke unødigt at forhale Losningen, hverken for Skibet eller for andre Modtagere af Gods fra samme Skib.

Til § 109.

Bestemmelsen svarer til Sølovens § 156, sidste Stykke, og har for Lastningens Vedkommende sit Modstykke i Forslagets § 96. En Følge af Henvisningen i § 109 til § 96 er det, at Bortfragteren ikke kan faa en udover Godtgørelse for Overliggetid gaaende Erstatning for Ophold udover Lossetiden (Liggetid og Overliggetid), medmindre der foreligger Fejl eller Forømmelse paa Modtagerens Side.

Udtrykket „Losning“ er ment at skulle omfatte ogsaa eventuel Oplægning af Godset, saaledes at Tid, der maatte gaa tabt herved, kan kræves erstattet efter Reglerne i § 96.